

Hvorfor skulle vi lade os binde Hænderne af en Mand i en Stilling, som gjør, at han har ganske andre Hensyn? Det vilde være den største Urimelighed, og det vilde, efter min Mening, tillige være i den fuldkomneste Modsigelse med ethvert blot nogenlunde taaleligt organiseret Finantsvæsen. Her er desuden en Bestemmelse i denne Lov, som i sig selv ogsaa er, hvad jeg kalder en finantstel Usornuft, og det er den Dpgjørelse, der skal finde Sted efter et Middeltal af den Beholdning, der er tilstede ved Slutningen og ved Begyndelsen af Qvartalet. Ved Begyndelsen og Slutningen af Qvartalet kan man fra begge Sider, ved at disponere over betydelige Midler, formindste Kassebeholdningen for en kort Tid, og altsaa kan den hele Mellempris blive en fuldkommen Illusion, som paa ingen Maade repræsenterer det, som virkelig har været tilstede i det løbende Qvartal. Dersom vor hele Bogføring og Regnskabsvæsen, dersom vort Afregningsvæsen blot nogenlunde nærmer sig til det, det bør være, er det den simpleste Sag af Verden, og endnu simplere, end at vide det saadan qvartalsviis, er det at vide det dagviis. Vide vi det ikke dagviis, er det et Beviis paa en fuldkommen Mangel paa alvorlig Villie hos Regjeringen til at gennemføre et Bogføringsystem, der svarer til den nærværende finantstille Organisme,

og har Regjeringen gjort sig alvorlig Flid derfor, er dette Bogføringsystem tilstede, saa er det en Mangel paa god Villie ikke at gjøre Regningen op som en løbende Contocourant fra den ene Dag til den anden, men derimod blive staaende ved noget saa Ubestemt som en Middelpriis mellem en Begyndelses- og en Slutningsbeholdning i Qvartalet, der, som sagt, efter Forgodtbefindende kan forandres paa nogle Dage. En saadan Ordning kalder jeg en finantstel Uting, og det vilde være urimeligt, forekommer det mig, endnu engang at give en Bekræftelse paa en Foranstaltning af denne Art. Vi behøve det heller ikke, naar vi lægge hele Ansvaret paa vor Indenrigsminister og indrømme ham for eet Aar, eller en vis passende Tid, at lade en nærmere bestemt Deel blive indestaaende i Fællesmonarchiets Kasse til en Priis, som er nødvendig, for ikke at skabe Forlegenheder. Andet og Mere behøve vi ikke at gjøre; hvorledes Ministeren kommer til Dpgjørelsen af Renterne, maa være hans Sag. Finde vi, at vi ikke faae saa Meget ud deraf, som nærværende Lov med sine Restrictioner kan give os, saa kommer den ærede Minister til at betale det; det vil være et godt Exempel, naar man seer, at den private Pung virkelig er engageret i de offentlige Sager.